

Marija Stojanović

NISAM NI

Nisam ni čula šta ali znam
 Da si nešto izgovorio
 I kao verna spavačica
 Čestita saksijska biljka
 Spremno okrećem glavu
 Ka prozoru koji i ne znam gde je
 Ka nebu izbrisanom, papirno plavom

Nisam ni držala olovku ali sam je
 Tako nedvosmisleno spustila
 Da se sveska u kojoj i nisam
 Pisala sama odlučno
 Sklopila uz rub stola za kojim
 Uopšte i nisam sedela
 A koji sad fatalno zna
 Da izvesno više i neću

Nisam ni bila bosa ali sada
 Zatežem dugmad, pertle, kopče:
 Izrastao mi je kartonski kofer
 Suknja od tvida vunene čarape
 Kosa kolmovana iznenadno smeđa

Na drvenoj klupi pored pruge
 Stisnutih usana posleratno sedim
 Čekam voz, front vazduha
 Kroz ravnicu arktičkih osobina
 Gde kao zvezdaste oštrice
 Lete reči apsolutno nulte

THE SOAP MACBETH BLUES

U našem malom rajterz rumu za
Siromašne da smo te takvog pravile,
Mi, gospođe za kotlom,
Bradate u vulkanskom protivsvetlu,
Govorile bismo jedne drugima:
„Odsapunjaj, bedna početnice,
Niko takav ne postoji na
Zemaljskoj, to će nam
Odbiti od plate i da pitamo ih

Da li treba još.” A ipak,
Kad dođe vreme da se
Porazgovara sa tobom,
Srca, pluća i želuci buktaće nam kao kobalt,
Glasne žice biće pepeo i tamna
Materija na dnu okeana il' po
Drugim svemirima, biće
„Osećam se kao da me
Šalju da raščišćavam Černobilj.”

Od zaslepljujućeg
Aluminijuma, od preosvetljenog
Tečnog srebra, ti svejedno
Nećeš obraćati pažnju.

Neuznemiren ćeš mirisati
Na vazduh i staklo.

DOLAZAK

Sanjam da ležim na plaži u Paliću
I Palić da je u Norveškoj
I u Norveškoj da je toplo i peščano
Kao u pravom Paliću u julu

I ti da nam dolaziš u snu
I svi da ti govorimo zdravo zdravo
I moja drugarica i moj drug
Da ti prilaze i kažu ti evo njega
A ja da sam te sanjala sigurno dva

Put a iako sam oko hiljadu
 I ti da s razumevanjem klimaš glavom
 I s razumevanjem da žovijalno othukneš da
 Ih, dva je ništa koliko sam
 Ja samo tebe puta sanjao.

Grimo se dijagonalno, prilika je svečana,
 Prikadne replike izgovaraju se
 Glasno i tačnim redosledom
 Klima se glavom s velikim uvažavanjem
 I malim opsegom pokreta

Haljine nam dostojanstveno rastu do tla
 Polarne pločaste teško pokretljive
 Stenovitije od impregniranog
 Prugastog platna na ležaljka.

MARTOVSKE VODE

Mart je, hoda se u japankama čak i
 Po običnim kontinentalnim trotoarima,
 Nebo izbeljeno, magnolije mermerne a
 Plovne nad vrelim vazduhom, aerostatičke.

Razmišlja se o nekom od prošlih novembara,
 Tamnih fasada, maglenog svetla,
 Toplote odnekud isto ovoliko
 Pogodne za otkrivene prste,
 Lišća plamenog i zaobljenog kao
 Umnoženo linearno sunce usred
 Hemisferno razrezanog kalendara

Kroz koji meseci proleću nepovezano,
 Suprotno očekivanjima, konfete i
 Trake hipertrofirano sjajne
 Na proslavama gromadno samostojećim,
 Istrgnutim iz svojih godišnjih doba,

Neprekidni, bujični,
 Dezorijentisani

HOSPITAL DRAMA

Iz narandžaste, skoro pa crvene
Zone urgentnog centra
Lekar u sivom gledaocima u
Belom hodniku što stoje više
Sklonite se ne možete nije vam ovo
Pozorište

Dok se oni roje i proviruju da
Možda ugledaju svoje,
Nepomične, priključene,
Iza kliznih vrata što,
Neodređene ali izričite
Boje mutnog stakla, tu
I tamo blesnu otvorena
Pre nego se naglo opet zatvore kô

Zavesa